

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 254/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
o.1.Fakty uznane za udowodnione			
Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
S. D.	został oskarżony o to, że: I. w okresie od nieustalonego dnia 8 listopada 2018r. do dnia 20 października 2021r. w mieszkaniu numer (...) przy ul. (...) w W. fizycznie i psychicznie znęcał się		

	<p>nad swoją żoną I. D. (1) w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury, podczas których był wobec niej agresywny i wulgarny, używał siły fizycznej w postaci uderzeń pięścią po głowie, twarzy i ciele, kopnięć, ubliżał i wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe,</p> <p><i>tj. o czyn z art. 207 §1 kk</i></p> <p><i>II.</i> w dniu 18 października 2021r. w mieszkaniu numer (...) przy ul. (...) w W. spowodował naruszenie czynności ciała poprzez roztrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni I. D. (1), w postaci niewielkiego siniaka na lewym przedramieniu, rozległego siniaka na grzbiecie w okolicy lędźwiowej prawej, zaczerwienienia na grzbiecie w okolicy lędźwiowej lewej, zasinień na głowie oraz kończynach górnych, złamania górnej części trzonu L2 oraz obniżenia jego wysokości, poprzez pobicie i w jego wyniku przewrócenie,</p> <p><i>tj. o czyn z art. 157 §1 kk</i></p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	
<p>Sąd ustalił następujący stan faktyczny:</p>	<p>Powołany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:</p>	

Oskarżony S. D. od 1970r. pozostawał w związku małżeńskim z I. D. (1); z małżeństwa w/wymienieni mają 2 dorosłe córki: K. S. i I. D. (2), które w przeszłości wyprowadziły się z rodzinnego mieszkania. S. D. od początku małżeństwa zachowywał się agresywnie wobec żony i dzieci, dopuszczając się wobec nich agresji fizycznej i słownej; oskarżony był także uzależniony od alkoholu, który od 2018r. spożywał regularnie. Wtedy też u oskarżonego pojawiały się wybuchy agresji, dotyczące głównie I. D. (1). Oskarżony wyzywał żonę, używając słów „lajza” i „głupia”, narzucał jej swoje zdanie, a także krzyczał, wymuszając w ten sposób posłuszeństwo. I. D. (1) obawiała się oskarżonego, który w zajmowanym przez siebie pokoju trzymał maczetę, noże, siekierę i kije.

W dniu 18 października 2021r. oskarżony S. D. od rana znajdował się w stanie nietrzeźwości. W tym czasie w lokalu położonym piętro wyżej trwał remont. Oskarżony pozostawał niezadowolony z powodu generowanego w ten sposób hałasu, w wyniku czego wszczął awanturę z I. D. (1), podczas której wyzywał ją, a następnie zaczął bić pięściami po

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego S. D. (k. 57, 77v- 78, 238- 239)

- zeznania świadków:

- I. D. (1) (k.15- 17, 256- 258)
- I. D. (2) (k. 31v- 32, 242- 243)
- K. S. (k. 34v, 241- 242)
- K. K. (k. 81v, 240- 241)
- Ł. C. (k. 24v, 243)

- protokół zatrzymania osoby (k. 3- 3v)

- protokół badania stanu trzeźwości (k. 6-7)

- niebieska karta (k. 9- 12v)

- dokumentacja lekarska (k. 22, 37, 44-46, 70-71, 67, 68- 69)

- protokół oględzin osoby wraz ze zdjęciami (k. 28-30)

- pismo (...) (k. 65)

wydruk noe- sad (k. 166- 167v)

- opinia sądowo-lekarska (k. 73- 74)

- opinia sądowo-psychologiczna (k. 273- 282)

- opinia sądowo-psychiatryczna (125-127)

głowie i twarzy, w końcu zaś, kiedy I. D. (1) się przewróciła, kopnął ją w kręgosłup. Oskarżony zabrał też należący do I. D. (1) telefon komórkowy i wyrzucił go do kosza na śmieci. W wyniku pobicia przez oskarżonego u I. D. (1) pojawiły się problemy z chodzeniem i wyprostowaniem sylwetki. W dniu 20 października 2021r. I. D. (1) podczas rozmowy telefonicznej o zaistniałym zdarzeniu poinformowała K. K., zaś ta poinformowała córkę I. I. D.. W tym samym dniu druga córka pokrzywdzonej - K. S. powiadomiła o zdarzeniu Policję. W wyniku pobicia przez oskarżonego I. D. (1) doznała obrażeń w postaci niewielkiego siniaka na lewym przedramieniu, rozległego siniaka na grzbiecie w okolicy lędźwiowej prawej, zaczerwienienia na grzbiecie w okolicy lędźwiowej lewej, zasinień na głowie oraz kończynach górnych, złamania górnej części trzonu L2 oraz obniżenia jego wysokości.

0.1.Fakty uznane za nieudowodnione

Oskarżony

Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
wyjaśnienia oskarżonego S. D. (k. 57, 77v- 78, 238-239)	<p>Sąd obdarzył wyjaśnienia oskarżonego wiarą jedynie w takim zakresie, w jakim potwierdził on fakt pozostawania w związku małżeńskim z I. D. (1) oraz fakt konfliktu zarówno z w/wymienioną, jak i pozostałymi członkami rodziny, w końcu zaś fakt nadużywania alkoholu – w powyższym zakresie wyjaśnieniom oskarżonego nie zaprzecza żaden inny dowód, z tych też przyczyn Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p> <p>W pozostałym natomiast zakresie Sąd uznał wyjaśnienia te za sprzeczne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w tym zeznaniami wszystkich świadków, jak i opinią sądowo-lekarską, w końcu zaś ze wskazaniami logicznego rozumowania. Sąd za niemożliwe uznał zarówno to, by żona i obie córki oskarżonego</p>		

	<p>bez powodu „zmówiły się” i spójnie przedstawiły obraz codziennego życia z oskarżonym, który nie odpowiadałby prawdzie, jak i to, by pokrzywdzona doznała stwierdzonych u niej obrażeń wskutek jedynie odepchnięcia, nadto zaś, by pokrzywdzona miała interes w tym, by oskarżonego szarpać i wyzywać w sposób przez niego opisany, szczególnie gdy zważyć na wyraźnie zauważalne w zeznaniach pokrzywdzonej podporządkowanie oskarżonemu, w końcu zaś – by niezgodnie z faktami przebieg zdarzenia przedstawić K. K.. Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim Sąd odmówił im wiary, Sąd przyjął za realizowaną przez oskarżonego linię obrony.</p>	
<p>zeznania I. D. (1) (k.15- 17, 256- 258)</p>	<p>Dokonując oceny zeznań I. D. (1) Sąd miał na uwadze treść opinii biegłego psychologa, z której wynika, że u świadka występuje obniżona zdolność do precyzyjnej relacji wydarzeń. Powyższy wniosek Sąd uznał za spójny z samą treścią złożonych przez pokrzywdzoną zeznań – pokrzywdzona, szczególnie podczas przesłuchania przed Sądem, zeznaniami swymi wychodziła poza okres objęty aktem oskarżenia,</p>	

	<p>opisując także wydarzenia przeszłe, w tym znacząco odległe w czasie. Powyższe nie zmienia jednak faktu, że zeznania, złożone przez I. D. (1) zarówno co do faktu jej pobicia przez oskarżonego, jak i jej relacji z mężem i jego zachowania w domu, znajdują potwierdzenie w treści zeznań wszystkich innych przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków, jak i w końcu w treści opinii sądowno-lekarskiej. Powyższe w ocenie Sądu nie miałyby miejsca, gdyby świadek nie złożyła zeznań zgodnych z prawdą. Sąd miał też na uwadze, że I. D. (1) nie pominęła w złożonych zeznaniach faktów, które potencjalnie mogłyby być dla niej niekorzystne, tj. swojego wcześniejszego uzależnienia od alkoholu i podjętego w związku z tym leczenia. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że świadek, składając zeznania, dążyła do przedstawienia wszystkich okoliczności zgodnie z faktami, niczego nie ukrywając. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by zeznaniom tym odmówić wiary.</p>	
<p>zeznania: - I. D. (2) (k. 31v- 32, 242- 243) - K. S. (k. 34v, 241- 242) - K. K. (k. 81v, 240- 241)</p>	<p>Sąd obdarzył zeznania wskazanych świadków wiarą w całości – korespondują one ze sobą wzajemnie, co zdaniem Sądu nie miałyby miejsca, gdyby świadkowie nie złożyli zeznań zgodnych z</p>	

	<p>prawdą. W szczególności Sąd nie stwierdził, by I. D. (2) i K. S. – obecnie osoby dorosłe, niemieszkające z oskarżonym, prowadzące własne życie – miały interes w tym, by relacje z ojcem, jak i jego zachowanie wobec pokrzywdzonej opisać niezgodnie z prawdą. Podobnie interesu w złożeniu zeznań niezgodnych z prawdą Sąd nie stwierdził u K. K., która dla oskarżonego nie jest osobą najbliższą, nie utrzymuje też z oskarżonym jakichkolwiek bliższych relacji. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by całości powołanych zeznań odmówić wiary.</p>	
<p>zeznania Ł. C. (k. 24v, 243)</p>	<p>Podobnie wskazane zeznania Sąd obdarzył wiarą w całości – świadek jest dla oskarżonego osobą obcą, a jego kontakt z niniejszą sprawą miał charakter przypadkowy, wynikający z pracy w Policji. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by zeznaniom tym odmówić wiary.</p>	
<p>opinia sądowo-lekarska (k. 73-74) opinia sądowo-psychologiczna (k.273-282) opinia sądowo-psychiatryczna (125-127)</p>	<p>Sąd obdarzył wskazane opinie wiarą w całości – każdą z nich Sąd uznał za pełną, jasną i pozbawioną sprzeczności, sformułowane zaś przez biegłych wnioski za zrozumiałe i wypływające w sposób logiczny z poczynionych przez biegłych ustaleń</p>	

	<p>badawczych. Sąd nie stwierdził błędów w zakresie przeprowadzonych przez biegłych badań ani dowolności w zakresie wywiezionych na tej podstawie wniosków, które Sąd uznał za znajdujące oparcie w aktualnych wskazaniach wiedzy. Sąd miał też na uwadze, że opinia biegłych lekarzy psychiatrów czyni zadość wymogom art. 202 §4 kpk. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by opiniom tym odmówić wiary.</p>	
<p>Sąd obdarzył też wiarą pozostałe dowody i dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie, wskazane poniżej:</p> <ul style="list-style-type: none">- protokół zatrzymania osoby (k. 3- 3v)- protokół badania stanu trzeźwości (k. 6-7)- niebieska karta (k. 9- 12v)- dokumentacja lekarska (k. 22, 37, 44-46, 70-71, 67, 68- 69)- protokół oględzin osoby wraz ze zdjęciami (k. 28-30)- pismo (...) (k. 65)- wydruk noe- sad (k. 166-167v) <p>Dowody te zostały zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone przez osoby</p>		

<p>do tego uprawnione, stosownie do przepisów regulujących ich formę i treść, stanowiącym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p>			
<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięciaz wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>#</p>	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia</p>		

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przestępstwa z art. 207 §1 kk dopuszcza się m.in. ten kto znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub osobą pozostającą ze sprawcą w stosunku wzajemnej zależności. Osoba najbliższa to m. in. osoba pozostająca we wspólnym pożyciu (art. 115 § 11 k.k.). Pozostawanie w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy ma miejsce wtedy, gdy pokrzywdzony nie jest zdolny z własnej woli przeciwstawić się znęcaniu i znosi je z obawy przed pogorszeniem swoich dotychczasowych warunków życiowych.</p> <p>Przestępstwo znęcania się, stypizowane w art. 207 § 1 kk, jest przestępstwem formalnym - dla jego bytu nie jest wymagane spowodowanie jakichkolwiek skutków.</p> <p>Znęcanie się może przybrać formę znęcania się fizycznego lub psychicznego. W pierwszym przypadku zachowanie sprawcy będzie polegało na zadawaniu cierpień fizycznych, jak na przykład bicie, duszenie</p>			

czy inne zadawanie bólu. Drugą z form znęcania się jest znęcanie psychiczne, polegające na dręczeniu psychicznym poprzez np. lżenie, wyszydzanie, straszenie, zadawanie cierpień osobie, o której w tym przepisie mowa.

Od strony przedmiotowej pojęcie „znęcania” oznacza zazwyczaj systematycznie powtarzające się zachowanie, złożone z jedno- lub wielorodzajowych pojedynczych czynności naruszających różne dobra, na przykład nietykalność ciała, godność osobistą. Całość tego postępowania określonego zbiorowo, którego poszczególne fragmenty mogą wypełniać znamiona różnych występków (np. z art. 190, 191, 216, 217 kk), stanowi jakościowo odmienny, odrębny typ przestępstwa. W orzecznictwie podkreśla się, że istoty znęcania się nie wyczerpuje samo naruszanie nietykalności lub znieważanie (art. 216 k.k. i 217 kk), a tym bardziej wzajemne zniewagi i naruszenia nietykalności (np. między małżonkami); musi to być zachowanie, które nie tylko w odczuciu pokrzywdzonego, ale również przy uwzględnieniu kryteriów obiektywnych polega na zadawaniu bólu lub

cierpień moralnych (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 6 VIII 1996 r., WR 102/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 2, poz. 8). Tym samym określenie „znęcania się” należy interpretować obiektywnie, tzn. dla przyjęcia lub odrzucenia wystąpienia tego znamienia nie jest wystarczające samo odczucie pokrzywdzonego; miarodajne jest hipotetyczne odczucie tzw. wzorcowego obywatela, tzn. człowieka o właściwym stopniu socjalizacji i wrażliwego na krzywdę drugiej osoby. O przyjęciu znęcania się rozstrzygają więc społecznie akceptowane wartości wyrażające się w normach etycznych i kulturowych. Sąd w pełni podziela stanowisko zawarte w orzeczeniu Sądu Najwyższego (OSP 1992, z 4, poz. 78), iż przestępstwo określone w art. 207 §1 kk może być popełnione umyślnie i to wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, o czym przesądza znamie intencjonalne „znęca się”, charakteryzujące się szczególnym nastawieniem sprawcy. Pojęcie to zakłada istnienie przewagi sprawcy nad osobą pokrzywdzoną, któremu nie może się przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd nie powziął wątpliwości, że zachowanie oskarżonego w okresie objętym przedstawionym mu zarzutem przybrało postać znęcania się psychicznego i fizycznego nad żoną I. D. (1). W uchwale z dnia 9 czerwca 1976 roku w sprawie VI KZP 13/75 Sąd Najwyższy zauważył, że stosunek zależności od sprawcy zachodzi wówczas, gdy pokrzywdzony nie jest zdolny z własnej woli przeciwstawić się znęcaniu i znosi je z obawy przed pogorszeniem swoich dotychczasowych warunków życiowych (np. utratą pracy, środków utrzymania, mieszkania, rozłąką lub zerwaniem współżycia ze sprawcą). Stosunek tego rodzaju może istnieć z mocy prawa (np. w razie ustanowienia opieki lub umieszczenia dziecka w rodzinie zastępczej) albo na podstawie umowy (np. między pracodawcą a pracownikiem, najemcą a wynajmującym itp.). Może też wynikać z sytuacji faktycznej, stwarzającej dla sprawcy sposobność znęcania się przy wykorzystaniu nad ofiarą przewagi, jaką mu daje łącząca ich więź materialna, osobista lub uczuciowa. Na gruncie niniejszej sprawy niekwestionowaną

okolicznością jest to, że pokrzywdzona - żona oskarżonego wspólnie z nim zamieszkiwała, to zaś w sytuacji, gdy oskarżony pozostawał osobą nadużywającą od alkoholu, po wypiciu którego stawał się agresywny i utrudniał wspólne zamieszkiwanie, ubliżał pokrzywdzonej, kierował do niej wulgarne słowa, jak i stosował przemoc psychiczną - za taką Sąd uznał choćby uniemożliwianie swobodnego przyjmowania gości, w tym córek w mieszkaniu, uniemożliwianie spędzania czasu w wybrany sposób we własnym pokoju, czy też wykorzystywanie lęku, wynikającego z obecności w mieszkaniu noży, maczety i innych ostrych przedmiotów. W oczywisty sposób Sąd uznał, że wobec wcześniejszych, agresywnych zachowań oskarżonego, które opisała pokrzywdzona w złożonych zeznaniach, miała ona realną podstawę obawiać się, że w wypadku okazania nieposłuszeństwa oskarżony przedmiotów tych użyje. O ile nie stanowią przedmiotu rozpoznania Sądu zachowania oskarżonego, nieobjęte skierowanym w niniejszej sprawie aktem oskarżenia, o tyle fakt jego uprzednich skazań za czyny z art. 190 §1 kk, jak i 157 §1 kk (k.

138) stanowi okoliczność, która w ocenie Sądu realnie uzasadniała obawy pokrzywdzonej. Sąd – na podstawie zeznań przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków – uznał za fakt udowodniony ciągłość i powtarzalność zachowań oskarżonego wobec żony, które w swoim całokształcie wykraczały ponad zwykle zasady codziennego funkcjonowania w rodzinie. Zachowania oskarżonego, opisane w zeznaniach zarówno I. D. (1), jak i jej córek, miały charakter psychicznego dręczenia, jak i przemocy fizycznej. Czynności sprawcze oskarżonego były zachowaniami długotrwałymi, wielokrotnymi, powtarzalnymi i intensywnymi w czasie ich trwania. Wypowiadanie cyklicznie i wielokrotnie pod adresem oskarżycielki posilkowej słów uznanych powszechnie za obelżywe, prowokowanie awantur, a także wymuszanie określonych zachowań, w tym „usługiwania” w domu, należy uznać za działania, które z punktu widzenia obiektywnych kryteriów stanowią jakościowo inne zachowania, aniżeli „zwyczajne” nieporozumienia małżeńskie. Nie są to także zachowania, które można by oceniać

jedynie jako akty naruszania nietykalności, czy swoiste dokuczanie, towarzyszące rozkładowi pożycia małżeńskiego między pokrzywdzoną, a oskarżonym. Z uwagi na wskazaną systematyczność i powtarzalność wskazanych zachowań, Sąd uznał, iż były to zachowania podejmowane przez oskarżonego właśnie celem zadania żonie bólu psychicznego jak i fizycznego. Sąd wykluczył też, by oskarżony nie zdawał sobie sprawy z dolegliwości, wywoływanych u żony, skoro w przeszłości w skutek jego zachowań wzywała ona Policję. Oceny powyższej nie zmienia, że oskarżony niekiedy przekazywał żonie pieniądze, czy też kupował czekoladki – faktem powszechnie już obecnie znanym, niekwestionowanym przez psychologię, jest tzw. cykl przemocy w rodzinie, składający się z powtarzających się cyklicznie: fazy napięcia, fazy agresji (czy to psychicznej, czy fizycznej), jak i fazy tzw. „miodowego miesiąca”. W konsekwencji Sąd stanął na stanowisku, że zachowanie oskarżonego, rozpatrywane jako całość, wykracza zatem stopniem swej intensywności, jak i dolegliwości, poza znamiona wyłącznie przestępstwa z art. 216 §1

kk, wyczerpując w efekcie dyspozycję art. 207 §1 kk.

Sąd nie powziął też wątpliwości, że oskarżony w dniu 18 października 2021 roku, będąc pod wpływem alkoholu, poprzez pobicie pokrzywdzonej i w jego wyniku przewrócenie, a następnie kopnięcia, spowodował u niej obrażenia w postaci niewielkiego siniaka na lewym przedramieniu, rozległego siniaka na grzbiecie w okolicy lędźwiowej prawej, zaczerwienienia na grzbiecie w okolicy lędźwiowej lewej, zasinień na głowie oraz kończynach górnych, złamania górnej części trzonu L2 oraz obniżenia jego wysokości, tj. obrażenia które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni. Oskarżony wprawdzie przyznał się do odepchnięcia żony w dniu 18.10.2021r., jednakże wyjaśnił, iż został przez pokrzywdzoną zaatakowany. Wyjaśnienia te, jak była o tym mowa, Sąd uznał za niewiarygodne, bowiem pozostają one w sprzeczności ze zgromadzonym w niniejszej sprawie pozostałym materiałem dowodowym. Z jednej bowiem strony Sąd miał na uwadze treść opinii sądowo-lekarskiej, z której wynika jasno, że obrażenia

pokrzywdzonej mogły powstać w okolicznościach przez nią opisanych, z drugiej zaś – spójne z opinią tą zeznania I. D. (1). Sąd, mając na względzie wskazania racjonalnego rozumowa, wykluczył, by I. D. (1) – osoba bez wykształcenia medycznego – była w stanie samodzielnie, do tego w pojedynkę, zadać sobie obrażenia, które byłyby spójne z przedstawionym przez nią następnie zdarzeniem, jak również, by zgodność obrażeń tych z zeznaniami pokrzywdzonej stanowiła przypadek. Tym samym Sąd uznał za udowodnione, że treść złożonych w powyższym zakresie przez pokrzywdzoną zeznań odpowiada prawdziwemu przebiegowi wydarzeń. Nie sposób też pominąć, że oskarżony miał przewagę zarówno fizyczną, jak i psychiczną nad żoną, która z kolei była osobą uległą wobec męża, obawiając się go, w szczególności wobec przechowywania przez oskarżonego w domu kilkunastu sztuk noży i maczety. W konsekwencji Sąd uznał, że oskarżony z pełną świadomością, umyślnie w zamiarze bezpośrednim, dopuścił się także wyczerpania znamion czynu z art. 157 § 1 kk. Oczywistym bowiem dla Sądu pozostaje, że bicie pięściami, potem zaś kopnięcie pokrzywdzonej w kręgosłup, gdy ta

się przewróciła, pozostaje działaniem precyzyjnym i celowym, a tym samym umyślnym, nadto rozłożonym w czasie, w końcu zaś takim, który w oczywisty sposób spowoduje skutek w postaci rozstroju zdrowia. Wskazać należy, że zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny i orzecznictwa spowodowanie przez znęcanie się skutku wykraczającego poza ramy znęcania się i wyczerpującego znamiona innego przestępstwa, uzasadnia zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji (np. naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia). W niniejszej sprawie Sąd stanął na stanowisku, że pobicie pokrzywdzonej i spowodowane w ten sposób naruszenie czynności narządu ciała w dniu 18.10.2021r. było jednym z elementów znęcania się, spowodowało jednak skutki wykraczające poza ramy określone w art. 207 §1 kk, stąd Sąd zakwalifikował czyn oskarżonego jako występki z art. 207 §1 kk w zb. z art. 157 §1 kk przy zastosowaniu art. 11 §2 kk.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności		
I	<p>Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się względami opisanymi w art. 53 §1 kk.</p> <p>Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego za znaczny. Sąd miał na uwadze, że działanie oskarżonego godziło w dobro prawne, jakim jest zarówno rodzina, jak i zdrowie człowieka, nadto zaś, że działania tego dopuszczał się</p>		

pod wpływem alkoholu. Podobnie Sąd nie mógł pominąć, że działanie oskarżonego obejmowało okres, liczony w latach, nadto, że dotyczyło osoby dla niego najbliższej.

Podobnie jako znaczny Sąd ocenił stopień winy oskarżonego. Oskarżony zarzuconego mu czynu dopuścił się umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony miał przy tym możliwość na każdym etapie swego działania od popełnienia przestępstwa odstąpić, czego jednak nie uczynił. Sąd nie stwierdził jakichkolwiek okoliczności, wyłączających winę lub bezprawność działania oskarżonego. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by stopień zawinienia oskarżonego ocenić odmiennie od stopnia społecznej szkodliwości zarzuconego mu czynu.

Znaczny stopień winy i znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd poczytał za okoliczności obciążające oskarżonego. Analogicznie za okoliczność taką Sąd poczytał jego uprzednią dwukrotną karalność, w tym za przestępstwo podobne.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął, że spowodowane przez oskarżonego obrażenia nie miały charakteru trwałego

i obecnie pokrzywdzona jest w stanie poruszać się samodzielnie, jak i zadane jej obrażenia uległy zagojeniu.

Całość powołanych okoliczności obciążających skłoniła Sąd do przyjęcia, że oskarżonemu winna zostać wymierzona kara pozbawienia wolności, to zaś znacznie powyżej dolnego progu ustawowego zagrożenia. Jednocześnie wskazana okoliczność łagodząca skłoniła Sąd do uznania, że wymierzona oskarżonemu kara powinna pozostać też i poniżej górnego progu ustawowego zagrożenia. W tym stanie rzeczy Sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd stanął na stanowisku, że wobec uprzedniej karalności oskarżonego jedynie odbycie kary w warunkach izolacji penitencjarnej spełni wobec oskarżonego cele wychowawcze i prewencyjne. Uprzednia karalność oskarżonego dowodzi nieskuteczności kar o charakterze wolnościowym, wymierzanych oskarżonemu w przeszłości, wskazując, że obecnie jedynie kara realnie dolegliwa, podlegająca efektywnemu wykonaniu, ma szansę uświadomić oskarżonemu nieopłacalność popełnienia przestępstw. W konsekwencji Sąd

uznał, że wskazany powyżej wymiar kary będzie dla oskarżonego z jednej strony wymiernie dolegliwy, a tym samym uświadomi oskarżonemu, że czyn jego spotkał się z wymiernym potępieniem ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając w ten sposób wobec oskarżonego cele wychowawcze i zapobiegawcze, a w efekcie powstrzyma oskarżonego od naruszenia prawa w przyszłości, z drugiej zaś strony nie przekroczy stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Sąd stanął też na stanowisku, że orzeczona w powyższym wymiarze kara będzie stanowiła również czytelny sygnał dla innych potencjalnych sprawców przestępstw, że działania sprzeczne z prawem pozostają nieopłacalne i każdorazowo spotkają się z wymierną reakcją ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając tym samym cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji ogólnej i wpływając na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

5. *1Inne*
ROZSTRZYGNIECIA
ZAwarte w WYROKU

Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	<p>Mając na uwadze konieczność osiągnięcia wobec oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych, Sąd nałożył na oskarżonego także obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej kwoty 2.000 PLN tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd w powyższym kontekście miał na uwadze, że podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić pieniężną kompensatę, ma ustalenie krzywdy. Zgodnie z dominującym poglądem krzywda stanowi niemajątkowy skutek naruszenia dóbr osobistych, wywołany uszkodzeniem ciała czy rozstrojem zdrowia, przy czym uszczerbki te mogą polegać nie tylko na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach, bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też z jego dalszymi następstwami w postaci odczuwanego dyskomfortu w wyglądzie, mobilności, poczuciu osamotnienia, nieprzydatności społecznej bądź nawet wykluczenia. W judykaturze i doktrynie powszechnie przyjmuje się wyłącznie kompensacyjny</p>	

charakter ochrony majątkowej, udzielanej pokrzywdzonemu i niedopuszczalność przypisywania jej funkcji represyjnych.

Kompensata majątkowa ma na celu przewyższenie przykrych doznań. Służyć temu ma nie tylko udzielenie pokrzywdzonemu należnej satysfakcji moralnej w postaci uznania jego krzywdy wyrokiem sądu, ale także zobowiązanie do świadczenia pieniężnego, które umożliwi pełniejsze zaspokojenie potrzeb i pragnień pokrzywdzonego lub wesprze realizację wskazanego przez niego celu społecznego (vide uchwała Sądu Najwyższego (Pełna Izba Cywilna) z dn. 08.12.1973r. o sygn. III CZP 37/73, OSN 1974, nr 9, poz. 145; wyrok Sądu Najwyższego z dn. 22.05.1990r. o sygn. II CR 225/90, LEX nr 9030; A. Kidyba (red.), A. Olejniczak, A. Pyrzyńska, T. Sokołowski, Z. Gawlik, A. Janiak, G. Koziół, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna, LEX, 2010). W realiach niniejszej sprawy Sąd uwzględnił, z jednej strony, że każdy człowiek ma prawo do życia wolnego od przemocy zarówno psychicznej, jak i fizycznej, pokrzywdzona zaś przez okres blisko 3 lat powyższego była pozbawiona, z drugiej

zaś – że działania oskarżonego były rozdzielane poszczególnymi okresami trzeźwości. W tym stanie rzeczy Sąd doszedł do przekonania, że kwota 2.000 PLN pozostaje adekwatna do stopnia poniesionej przez pokrzywdzoną krzywdy, nadto jest to kwota ekonomicznie odczuwalna, co pozwoli złagodzić cierpienia pokrzywdzonej i towarzyszące im ujemne następstwa w sferze psychicznej. Zdaniem Sądu wskazana kwota spełni tym samym funkcję kompensacyjną i stanowić będzie przybliżony ekwiwalent poniesionej przez pokrzywdzonej szkody niemajątkowej.

Oceny powyższej nie zmienia fakt, że oskarżony i pokrzywdzona pozostają w związku małżeńskim, skoro z zeznań pokrzywdzonej wynika jasno, że po to, by utrzymać dom, w tym zarobić dodatkowe środki na niezbędne wydatki, podejmowała ona dodatkowe prace, oskarżony zaś do pokrycia wydatków tych się nie poczuwał.

1.6. inne zagadnienia

W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii

<p>mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III</p>	<p>Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych. Sąd w pełni podzielił stanowisko, iż regułą winno być obciążenie skazanych kosztami procesu, zaś czymś wyjątkowym zwolnienie od ponoszenia tych kosztów. Zwolnienie takie może nastąpić jedynie przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 624 §1 kpk, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dn. 28.06.2012r. o sygn. I AKa 98/12, LEX nr 1217813). W realiach niniejszej sprawy Sąd okoliczności</p>	

takich nie stwierdził. W szczególności okoliczności takiej nie stanowi fakt uprzedniego tymczasowego aresztowania oskarżonego, jak i fakt wymierzenia mu kary pozbawienia wolności, skoro oskarżony podał co do swojej osoby, że pobiera emeryturę w kwocie 3.000 PLN, świadczenie to zaś nie ulega zawieszeniu na czas pobytu uprawnionego w jednostce penitencjarnej.

6. 1Podpis